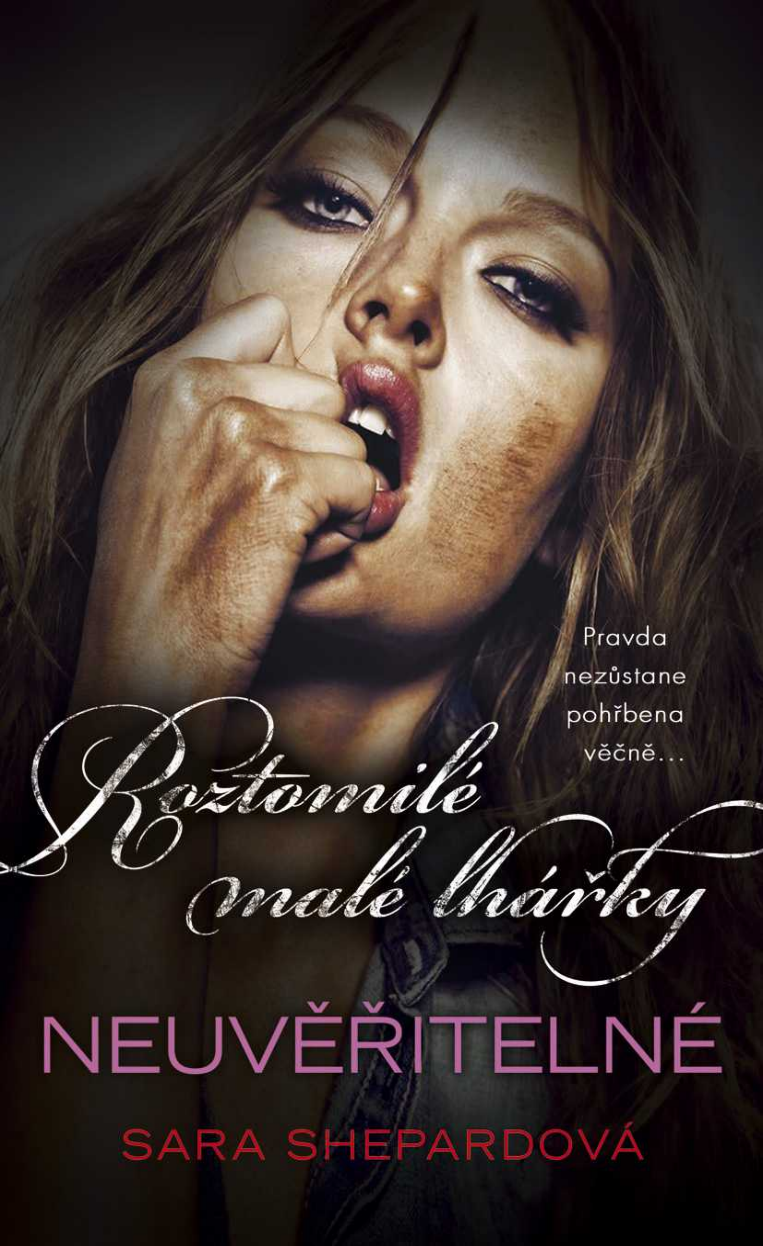

Pravda
nezůstane
pohřbena
věčně...

*Roztomilé
malé lhářky*

NEUVĚŘITELNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé lhářky*

NEUVĚŘITELNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé lhářky*

NEUVĚŘITELNÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB /art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2007 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars: Unbelievable*

(Published by HarperTeen, New York)

přeložila © 2012 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-817-8

Věnováno Lanii, Lesovi, Joshovi a Saře

Nikdo nezůstane pod maskou skryt příliš dlouho.

– LUCIUS ANNAEUS SENECA

JAK ZACHRÁNIT ŽIVOT

Zatoužila jste někdy po možnosti vrátit čas, abyste odčinila svoje chyby? Pamatujete si na panenku Bratz, kterou vaše kamarádka dostala k osmým narozeninám? Napadlo vás někdy, že kdybyste jí bývala nepomalovala obličej, nemuselo možná vaše dětské kamarádství skončit kvůli nové dívence z Bostonu? V deváté třídě byste zase nejspíš neflákala tréninky, kdybyste tušila, že vás kvůli válení na pláži trenér diskvalifikuje do konce sezony. Kéž byste se v životě vždycky zachovala správně. Dneska vás možná bývalá nejlepší kamarádka mohla dostat do první řady na přehlídku značky Marc Jacobs. Kdoví, možná jste taky mohla bránit skóre ženské národní fotbalové reprezentace. K tomu byste měla samozřejmě modelingovou smlouvu s Nike a letní vilu v Nice. Soukromým letadlem jste teď mohla létat nad Středozemním mořem. Místo toho se ta místa jen snažíte najít na mapě, zavřená ve třídě při hodině zeměpisu.

Stejně jako jinde i v Rosewoodu sní o nápravě chyb snad každý. Nic na tom nemění ani fakt, že tady děvčátka ke třináctým narozeninám dostávají přívěsky od Tiffanyho. Věřte mi, že čtveřice místních dívek by udělala cokoli, jen aby mohla odčinit svoje chyby. Jak by to však vypadalo, kdyby takovou možnost skutečně dostala? Dokázala by svou pátou kamarádku zachránit před smrtí... nebo je tragédie součástí jejich osudu?

Minulost někdy nabízí víc otázek než odpovědí. A v Rosewoodu *nikdy* není nic takové, jak to vypadá.

„Bude štěstím bez sebe, až jí to řeknu,“ radovala se Spencer Hastingsová ve společnosti kamarádek – Hanny Marinové, Emily Fieldsové a Arie Montgomeryové. Upravila si průsvitný tyrkysový svetřík a stiskla zvonek u dveří Alison DiLaurentisové.

„A proč bys jí to měla říkat *zrovna* ty?“ namítla Hanna. Vyskočila na schod a hned z něj zas seskakovala na chodník. Pořád dokola. Od okamžiku, kdy jí Alison, pátá z jejich party nejlepších kamarádek, svěřila tajemství štíhlých holek, byla Hanna pořád v pohybu. Aktivní holky totiž netloustnou.

„Co kdybychom jí to řekly všechny najednou?“ navrhla Aria a podrbala se na klíční kosti. Měla tam obtisk – tetování s motivem vážky.

„To by bylo super.“ Emily si upravila sestříhané nazrzlé vlasy za uši. „Mohly bychom k tomu nazkoušet taneček a na konci zazpívat ,ta dáá‘.“

„Zapomeň.“ Spencer se napřímila v ramenou. „Je to moje stodola – tak jí to řeknu *já*.“ Znovu potrápila zvonek u vchodu k DiLaurentisovým.

Čekání si holky krátily sledováním zahradnických prací, které probíhaly na pozemku Fieldsových. Živý plot právě získával nový sestřih. Kromě vrčení motorové pily se ozývalo také pravidelné mlaskání. To vzadu na zahradě o dva domy níž hrála Fairfieldovic dvojčata tenis. Ve vzduchu voněly lilie, čerstvě posečená tráva a opalovací krém Neutrogena. Dívky právě prožívaly typickou rosewoodskou idylku – městečko Rosewood bylo ve všech ohledech krásné. Byly slyšet jen libé zvuky, všechno vonělo a obyvatelé byli *jako z časopisu*. Všechny kamarádky tady vyrůstaly téměř od narození a byly vděčné, že mohou spoluvytvářet kolorit tak jedinečného místa.

Léto bylo na celém Rosewoodu to nejlepší. Zítra ráno ve škole

Rosewood Day složí poslední ročníkovou zkoušku. Sedmý rok jejich docházky pak uzavře tradiční špendlíkový ceremoniál. Ředitel Appleton si bude volat jednoho studenta po druhém, aby mu připnul pamětní odznak ze čtyřadvacetikarátového zlata. Pro děvčata je připraven šperk v podobě květu gardenie, klopky chlapců ozdobí jezdecká bota. Záhy poté budou všichni propuštěni na letní prázdniny. Čeká je osm dlouhých týdnů, a holky už mají jasný plán: opalování, společné vaření, výlety na lodi i za nákupy do Filadelfie, nebo dokonce do New Yorku. Není divu, že se *nemůžou dočkat*.

Jakkoli je špendlíkový ceremoniál formálním zakončením každého ročníku, pro naši skupinku léto nezačne dřív než zítra v noci. Ali, Aria, Spencer, Emily a Hanna totiž uvítají prázdniny velkolepým večírkem. Překvapení, o kterém holky přišly Ali povědět, je třešničkou na pomyslném dortu. Letos bude totiž jejich party extra speciální.

Vchodové dveře u DiLaurentisových se konečně otevřely a na prahu stanula paní domu. Měla na sobě krátké světle růžové zavinovací šaty, které odhalovaly dlouhé pevné, opálené nohy. „Ahoj, děvčata,“ pozdravila je chladně.

„Je doma Ali?“ zeptala se Spencer.

„Myslím, že je nahoře.“ Paní DiLaurentisová ustoupila stranou, aby mohly holky vběhnout dovnitř. „Utíkejte nahoru.“

Spencer v čele party proběhla halou. Ještě měla na sobě dres z pozemního hokeje. Bílá plisovaná sukně se jí nadouvala a konce tmavě blond copánků dopadaly s každým krokem pod lopatky. Holky Alisonin dům obdivovaly. Voněla tu vanilka a aviváž. Ali tou směsí byla pořád načichlá. Na zdech visel bezpočet momentek z rodinných výletů do Paříže, Lisabonu nebo k italskému Komskému jezeru. Mnoho fotografií také zachycovalo Ali a jejího bráchu Jasona. Většina portrétů pocházela od školního fotografa. Holkám se nejvíc líbila Alisonina fotka z druhé třídy. Měla na sobě jásavě růžový svetřík, díky kterému

celá zářila. Alisonina rodina tehdy bydlela v Connecticutu, kde Ali navštěvovala soukromou školu, a nemusela tedy chodit v uniformě. Na Rosewood Day se odjakživa všichni fotili v tuhých modrých blejzrech. Ali byla neodolatelná kráska už v osmi letech – oči jasně modré jako studánky, tvář vykrojenou ve tvaru srdíčka a okouzlující dolíčky ve tvářích. Byla sladká, ale v očích jí tancovali čertíci. Na takového andílka se nevydržel nikdy nikdo dlouho zlobit.

Spencer pohladila spodní pravý roh obrázku, kde byly zachyceny s celou partou. Loni v červenci se nechaly vyfotit při kempování v pohoří Poconos v Pensylvánii. Holky stály vyrovnané vedle obrovské kánoe. Byly zamáčené od kalné jezerní vody, ale smály se. Cítily se upřímně šťastné, jak jen pětice dvanáctiletých kamarádek mohla být. Aria položila dlaň na Spenceřinu, Emily na Ariinu, Hanna pak úplně navrch. Všechny na zlomek vteřiny zavřely oči, povzdechly si a rozpletly ruce. Začaly s tímhle zvykem, jakmile se fotka na stěně objevila. Byl to doklad jejich prvního společného léta, léta pětky nejlepších kamarádek. Pro každou z nich bylo neuvěřitelné, že si je za přítelkyně vybrala právě Ali, zdaleka *největší kočka* na Rosewood Day. S ní si připadaly jako siamská dvojčata hollywoodské hvězdy.

Nahlas o svém dojmu samozřejmě mluvit nemohly, to by bylo... trapné. Zvlášť teď.

Jak šly kolem obývacího pokoje, zpozorovaly holky dva studentské taláry. Visely na klice francouzského okna. Bílý si zítra oblékne Ali a v modrém, svátečnějším půjde Jason. Na podzim začne studovat na Yale. Dívky spráskly ruce. Každá z nich se v duchu nemohla dočkat, až bude mít svůj vlastní plášť a čepec. Maturanti Rosewood Day nosí stejný model od založení školy v roce 1897. Záhy v obýváku zaznamenaly pohyb. Na dvoumístné kožené pohovce seděl Jason a tupě zíral na CNN.

„Ahoooj, Jasoneee,“ volaly na něho holky a mávaly. „Taky se *tak* strašně těšíš na zítřek?“

Jason se k nim otočil. S Ali se nezapřeli. Ona byla nádherná holka a Jason kluk jako z plakátu. Vlasy světlé jako máslo, jasné modré oči. Ušklíbl se a obrátil svou pozornost zpátky k obrazovce. Neřekl ani slovo.

„No tak joo,“ zabručely všechny čtyři unisono. Jason měl chvíle, pro které by zasloužil medaili – byl to on, kdo s kamarády vynalezl hru „mě vynech“. Holky si jeho motiv vypůjčily a přepracovaly jej pro vlastní potřebu. Dostaly do rukou další nástroj k zesměšňování ošklivých holek tváří v tvář. S Jasonem ovšem nebyla vždycky taková sranda. Když ho přepadla divná nálada, Ali říkávala, že je jak Elliott Smith. Smutný a nespolečenský textař, kterého Jason obdivoval. Jenže toho večera Jason neměl nejmenší důvod pro chmury – zítra bude touhle dobou sedět v letadle na Kostariku, aby se na celé léto proměnil v instruktora jízdy na kajaku. *Cha chááá.*

„Dobře.“ Aria pokrčila rameny. Holky se otočily a vyhopsaly po schodech do prvního poschodí. Už na podestě si všimly, že dveře k Ali do pokojíčku jsou zavřené. Spencer sraštila čelo a Emily nachýlila hlavu ke straně. Zpoza dveří se ozývalo Alisonino pobavené chichotání.

Hanna opatrně otevřela. Ali k nim seděla zády. Vlasy měla stažené do vysokého culíku a za krkem krásnou mašli, kterou si zavazovala hedvábný top. Na klíně si držela otevřený sešit, a nic jiného na světě jako by pro ni v tu chvíli neexistovalo.

Spencer si odkašlala a Ali se k ní zaskočeně otočila. „Jé, ahoj, holky!“ vykřikla. „Co vy tady?“

„Nic důležitého.“ Hanna namířila prstem na sešit v Alisonině klíně. „Co to máš?“

Ali sešit rychle zavřela. „Ale, to nic není.“

Dívky cítily, že jim někdo dýchá na záda. V příští chvíli mezi nimi prošla paní DiLaurentisová. Vtančila rovnou do Alisonina pokoje. „Potřebuju s tebou o něčem mluvit,“ oznámila dceři velmi jednoznačným tónem.

„Ale mamí...,“ ohradila se Ali.

„*Hned.*“

Holky se po sobě rozpačitě podívaly. Takhle paní DiLaurentisová mluvila, jen když Ali něco provedla. Holky od ní takový způsob mluvy moc často neslychaly.

Alisonina máma se podívala na čtveřici návštěvnic. „Co kdybyste, děvčátka, počkala chvíli venku na terase?“

„Nebude to na dlouho,“ ujistila je Ali rychle a omluvně se na ně usmála. „Jsem u vás za vteřinku.“

Hanna se zarazila. Spencer zase mžourala po sešitě, aby se o Alisonině tajemství dozvěděla víc. Paní DiLaurentisová ovšem ztrácela trpělivost, a pozvedla obočí. „Holky, prosím, běžte ven.“

Všechny čtyři polkly naprázdno a vydaly se po schodech zpátky dolů. Terasa se vinula okolo celého domu, ale holky si vybraly ohromný obdélníkový stůl. Posadily se kolem něj podle zavedeného zasedacího pořádku. Spencer měla své místo v čele, Aria, Emily a Hanna si odsunuly židle po stranách. Hlavní čelo stolu zůstalo volné pro Ali. U jejího místa stála kamenná fontána pro ptáčky. Krátkou chvíli se holky bavily divadlem, jaké připravoval pár kardinálů červených, kteří se zrovna přilétli vykoupat v křišťálově průzračné lázni. Když se k nim chtěla připojit sojka chocholatá, pustili se do ní kardinálové tak nemilosrdně, že vodu radši oželela. V ptačí říši, zdá se, platí pravidla stejně tvrdá jako mezi děvčaty.

„Co se nahoře stalo? Nezdálo se vám to divný?“ špitla Aria.

„Myslíte, že má Ali průšvih?“ nadhodila polohlasně Hanna. „Co když dostane domácí vězení a nebude s námi moct zítra večer slavit?“

„No jo, ale co provedla? Já si žádný malér neuvědomuju,“ zamyslela se Emily. Ta se Ali vždycky uměla zastat – holky jí proto přezdívaly Zabiják, Alisonin osobní pitbul.

„Nic, o čem bychom *my* věděly,“ zamumlala si Spencer pod vousy.

V příštím okamžiku paní DiLaurentisová rozrazila prosklené dveře na zahradu a rázným krokem se vydala přes trávník. „Jen se chci ujistit, že je to dobře zaměřené,“ zavolala na dělníky, líně se opírající o boky obrovského buldozeru. Ali se zmiňovala, že máma stavbu letního posezení dost prožívá. A to teprve kopou základy. Paní DiLaurentisová došla až dozadu k rozkopané části zahrady a do chlapíků se pěkně pustila. Diamantový snubní prsten se ve slunečních paprscích jen blýskal, jak energicky rozhazovala rukama. Čtveřice kamarádek se po sobě podívala – zdá se, že s Alison byla opravdu hodně rychle hotová.

„Holky?“

Ali stanula na prahu. Měla ve tváři zmatený výraz a místo zavazovacího topu seprané tmavomodré tričko Abercrombie. „Totiž... jak se máte?“

Spencer vstala. „Co jsi provedla, že sis vysloužila takovou čochu?“

Ali zamrkala a pohledem těkala na všechny strany.

„Udělala jsi snad nějaký průsvih *bez nás*?“ pustila se do ní Aria. Snažila se o ironii v hlase. „A proč ses převlékla? Ten top ti fakt slušel.“

Ali se ještě nevzpamatovala. Vypadala unavená a... jakoby rozzlobená. Emily odlepila zadek od židle a zeptala se přímo. „Jestli chceš, můžeme přijít... jindy?“ Hlasek se jí nejistě trásl. Ostatní se na Ali podívaly, jako by nevěděly, co si myslet – opravdu *chce*, aby vypadly?

Alison třikrát dokola otočila modrý náramek přátelství, než odpověděla. Vstoupila na terasu a usedla na svoje vyhrazené místo v čele. „Určitě nechci, abyste teď chodily pryč. Máma je na mě našťvaná, protože... Prostě jsem mámě zase hodila zablácený hokejový dres mezi věci určené k ručnímu praní.“ Rozpačitě se podívala a obrátila oči v sloup.

Emily ohrnula spodní ret a neubránila se krátkému bublavému výdechu. „Ona se na tebe rozčílila kvůli takové *hlouposti*?“

Ali povytáhla obočí. „Znáš snad moji mámu, Emi. Ona je ještě pořádnější než Spencer,“ neodpustila si rýpnutí.

Spencer se na Alison zadívala nepřítomným pohledem a palcem mimoděk projížděla drážku v desce dřevěného stolu.

„Ničeho se nebojte, holky. Nemám zaracha ani nic takového.“ Ali spráskla ruce. „Naše zítřejší noční jízda může proběhnout podle plánu!“

Všechny čtyři si úlevou oddechly a nepříjemně dusná atmosféra se začala vytrácet. Až na to, že se žádná z nich nemohla zbavit obavy, že jim Ali neříká celou pravdu – nebylo by to totiž poprvé. Ali je jejich obrovská kamarádka, ale současně má vlastní svět. Tajně telefonuje a posílá textovky, jejichž obsah před partou tají. Copak by si mezi sebou neměly říkat všechno? Holky před ní totiž žádné tajnosti nemají – svěřují Alison věci, o kterých nikdo, absolutně *nikdo* nemá ani ponětí. Společně mimoto sdílely tajemství nejtěžší. Přísahaly si, že si pravdu o události s Jennou Cavanaughovou odnesou až do hrobu.

„Když už je řeč o zítřejší noci,“ vytrhla Spencer ostatní z přemýšlení. „Mám senzační novinku!“ Umně se chopila příležitosti. „Schválně si tipni, kde se naše jízda bude konat?“

„Dám se poddat!“ Ali se opřela lokty o stůl a bylo znát, že se pomalu dostává zpátky do své kůže.

„V Melissině přestavěné stodole!“ vykřikla nadšeně Spencer. Melissa, její starší sestra, se na poslední dva roky střední školy přestěhovala z rodinného domu do bývalé stodoly, kterou pro ni nechali rodiče přestavět na obytný domek. Až bude Spencer nastupovat do třetího ročníku, nastěhuje se do domku sama.

„Paráda!“ zajásala Ali. „Jak se ti to povedlo?“

„Melissa zítra večer odlétá do Prahy slavit maturitu,“ odpověděla Spencer. „A naši souhlasí, abychom tam pobývaly podle libosti. Jen musíme uklidit, než se ségra vrátí.“

„Nádhera.“ Ali se opřela a propletla si prsty rukou složených na břicho. Zarazila se pohledem. Dívala se do dálky, nalevo od

dělníků. Hastingsovic sousední zahradou právě procházela Melissa. Vzprímená, sebevědomá ledová královna. V ruce třímala ramínko a na něm bílé sváteční šaty. Tmavomodrý talár měla přehozený přes ramena. Jako premiantka má plášť jiný než ostatní a zítra bude k učitelům držet děkovnou řeč.

Spencer zavrčela jako zlý pes. „Je z toho veřejného proslovu úplně vedle,“ zašeptala. „Dokonce mi řekla, že bych měla být ráda, že se jednou téhle role místo mě ujme nejspíš Andrew Campbell – ta čest prý ‚představuje *příliš* velké břemeno odpovědnosti‘.“ Spencer se s Melissou nesnášela a pro kamarádky měla skoro každý den novou historku o jejím pokřiveném charakteru.

Alison vstala ze židle. „Ahoj! Melisso!“ zamávala.

Melissa se zastavila a rozhlédla se kolem. „Jé. Ahoj. Holky.“ Nejistě se usmála.

„Jak se těšíš do Prahy?“ zajímala se Ali rozjařeně s úsměvem od ucha k uchu.

Melissa nepatrně nachýlila hlavu ke straně. „Moc, to je jasný.“ „A co *Ian*, jede s tebou?“ Melissa tenkrát chodila s Ianem, klukem tak pěkným, že se holky při pouhém pomyslení na něj chvěly.

Spencer zaryla nehty do Alisonina předloktí. „*Ali*.“ Jenže Alison ji odstrčila.

Melissa si zastínila oči dlaní, aby na partu lépe viděla. Vítr si pohrával s jejím talárem. „Ne, nejede.“

„Aha!“ Ali hrála překvapenou. „A myslíš, že je to rozumné – nechat ho tady dva týdny samotného? Co když si zatím najde jinou holku?“

„*Alison*,“ procedila Spencer mezi zuby. „Nech toho. *Hned*.“

„Spencer?“ oslovila ji šeptem Emily. „Co děláš?“

„Nic, toho si nevšímej,“ odsekla jí Spencer rychle. Aria, Emily a Hanna se po sobě zase jen mlčky podívaly. K podobným chvílím v poslední době docházelo často – Ali vždycky něco řekla a jedna z nich začala šílet, zatímco ostatní nechápaly, co se děje.

Bylo nad slunce jasnější, že tady jde o něco víc než o „nic“. Melissa si upravila límec taláru, napřímila ramena a otočila se. Dlouze a vážně se zadívala na díru, kterou hloubili u DiLaurentisových na zahradě. Pak zašla do přestavěné stodoly a hlučně za sebou práskla dveřmi. Zvenku na dveřích visel věnec, který se pěkně otrásl.

„Zdá se, že má holka asi starosti,“ zkonstatovala situaci Alison. „Přece si z ní můžu udělat legraci, ne?“ Spencer vydala povzdech naznačující, že by si přála změnit téma. Ali odpověděla smíchem. Takový ďábelský posměšek měla na rtech pokaždé, když některé z kamarádek připomněla, jak jednoduché by bylo vyzradit tajemství. Vychutnávala si svou moc.

„Ale proč bychom se tím měly trápit?“ Ali se postupně zadívala do očí všech kamarádek. „Víte co, holky?“ samým nadšením zabubnovala dlaněmi do stolu. „Čeká nás léto s Ali. Bude to *naše* skvělé léto. Cítím to v kostech. Vy taky?“

Uplynula velmi nepříjemná chvíle. Jako by jim nad hlavami visel bouřkový mrak. Chmurné myšlenky přešly a v jejich myslích se začal rodit letní plán. Alison má asi pravdu. Nadcházející léto by *mohlo* být nejlepší, jaké kdy prožily. Pro jejich přátelství je to šance vzít všechno za správný konec a upevnit vzájemné vztahy, aby bylo všechno jako za starých časů. Jako loni. Snad se jim podaří překlenout strašné vzpomínky na hrozná zážitky a začít znovu.

„Já to cítím,“ přitakala Hanna.

„Rozhodně,“ souhlasily Aria a Emily jednohlasně.

„Jistě,“ kývla Spencer měkce.

Vzaly se za ruce a pevně stiskly.

Té noci lilo jako z konve. Na příjezdových cestách se tvořilo bláto, zahrady byly zalité ažaž a na plachtě, kterou měli Hastingsovi přehozenou přes venkovní bazén, vznikaly kaluže. Uprostřed noci déšť ustal. Tou dobou se Aria, Emily, Spencer

i Hanna probudily. Posadily se na postelích v téměř stejný moment a všechny měly divný pocit. Jako by právě nahlédly do budoucnosti. Snad se jim jen zdálo něco, co předešlého dne prožily, snad jen nemohly dospát rána. Anebo je ze snu vytrhlo něco jiného... hlubšího?

Každá z dívek vyhlédla z okna do ospalé prázdné ulice. Mraky rozfoukal vítr a nebe bylo poseté zářícími hvězdami. Chodníky se po dešti leskly. Hanna se zadívala před dům ke garáži – co se táta odstěhoval, parkovalo tam jenom mámino auto. Emily se zadívala do zahrady a do lesa za ní. Nikdy se tam neodvážila – prý tam straší. Aria se zaposlouchala do zvuků, které vycházely z ložnice rodičů. Byli taky vzhůru. Vzbudili se teď, anebo si ještě pro samé hádání nestačili jít ani lehnout? Spencer hleděla na zahradu DiLaurentisových, přímo do ohromné rozbahněné díry. Jednou na tom místě bude stát prostorné letní posezení. Spencer v duchu myslela na všechno, co jí komplikuje život. Pak na věci, které by si přála mít – a taky na vše, co by ráda změnila.

Sáhla pod postel a vylovila baterku, kterou namířila přímo do Alisonina okna a rozsvítila ji. Blikla světlem poprvé, podruhé a potřetí. Tak vypadal tajný kód, který si Spencer s Alison vymyslely. Tři záblesky znamenaly, že by se chtěla sejít osobně. Měla dojem, že v okně zahlédla Alisoninu světlou hřívu, ale na znamení nedostala odpověď.

Všechny čtyři padly hlavou zpátky na polštář a uklidnily se, že se nic neděje. Potřebují se na zítřek pořádně vyspat. Čtyřicet hodin uplyne jako voda a sedmá třída bude za nimi. Zítra touhle dobou bude v plném proudu oslava začínajících prázdnin. Čeká je léto, které jim změní život.

Ach, jak hlubokou měly pravdu.

1

VĚDOMÍ SMRTELNOSTI NAD TEBOU VISÍ JAKO MEČ

Aria Montgomeryová se s nádechem probudila. Seděla zkroucená na modré plastové sedačce v čekárně nemocnice Rosewood Memorial. Rodiče Hanny Marinové, policista Wilden, Hannina nejlepší kamarádka Mona Vanderwaalová a taky Lucas Beattie, spolužák z Rosewood Day, který asi přijel před chvílí – ti všichni tu byli. A ti všichni koukali na Arii.

„Zaspala jsem něco?“ chraptěla Aria. V hlavě cítila divný tlak, jako by měla dutinu lebky vycpanou pěnovými bonbony marshmallow. Nad vchodem do místnosti visely hodiny Zoloft. Ručičky ukazovaly půl deváté. Zabrala tedy jen na patnáct minut.

Lucas se vedle ní posadil a sáhl po časopisu *Medical Supplies Today*. Podle titulků na obálce se číslo věnuje novinkám v oblasti kolostomických vývodů. Koho to napadlo nechávat odborný časopis o zdravotnickém materiálu v *čekárně*? „Já dorazil teprve teď,“ odpověděl jí Lucas. „Slyšel jsem o tom neštěstí v ranních zprávách. Už jsi Hannu viděla?“

Aria zavrtěla hlavou. „Nechtějí nás k ní pustit.“

Nastalo hrobové ticho. Aria si začala prohlížet ostatní. Paní Marinová měla na sobě pomačkaný šedý kašmírový svetr a skvěle padnoucí přiléhavé džíny. Polohlasně nadávala do handsfree, které měla připevněné na uchu. Zákaz telefonování v budově pro

její motorolu neplatil, ačkoli ji sestry na to zvlášť upozorňovaly. Policista Wilden seděl vedle ní v rozepnuté bundě od policejní uniformy. Měl pod ní seprané bílé tričko. Hannin táta seděl na židli, ze všech nejbližší dvojitým dveřím, za kterými se nacházela jednotka intenzivní péče. Nervózně poklepal levou nohou. Ve světle růžové teplákové soupravy a v žabkách, tak neobyčejně domácky oblečená přišla Mona Vanderwaalová. Tváře měla opuchlé od pláče. Když zvedla oči a uviděla Lucase, zpražila ho pohledem s nevyslovenou otázkou: *Co ty tady děláš? Tady je místo jen pro rodinu a nejbližší přátele.* Aria nechtěla nikoho soudit. Kdo z nich nebyl v tuhle chvíli podrážděný? Ona sama přijela do nemocnice už ve tři ráno. Na parkoviště před dětským hřištěm základní školy Rosewood Day pro Hannu přijela v noci sanitka. Mona a všichni ostatní přicházeli průběžně v závislosti na tom, jak se zpráva šířila. Poslední, co se dozvěděli od lékařů, bylo, že Hannu převážejí na jednotku intenzivní péče. Jenomže tahle novinka už je tři hodiny stará.

Aria si přehrávala hrůzostrašné detaily uplynulé noci. Hanna jí zavolala, že zná totožnost *A*. Pod tímhle písmenkem se skrývá démon, kvůli kterému Hanna, Aria, Emily ani Spencer nemůžou už měsíc klidně žít. Hanna do telefonu nechtěla moc mluvit a navrhla setkání na jejich místě. Vždycky se scházívaly u houpaček před základní školou Rosewood Day. Emily a Aria dorazily právě včas. Viděly, jak černé SUV srazilo Hannu k zemi a odjelo z místa činu. Sanitka přijela rychle. Záchranáři Hanně zafixovali krk, opatrně ji přeložili na lehátko a odnesli do auta. Aria je apaticky sledovala. Když se štípla, necítila bolest.

Hanna byla naživu... ale moc nechybělo. Měla vnitřní zranění, zlomenou ruku, odřeniny po celém těle a úraz mozku, kvůli němuž upadla do kómatu.

Aria zavřela oči, připravená znovu se rozplakat. Nejnepochopitelnější a nejstrašidelnější na celé nehodě byla textovka, kterou Aria s Emily dostaly hned poté, co auto zmizelo z dohledu. *Věděla už*

příliš mnoho. Takový vzkaz jim nechal(a) *A.* To znamenalo, že *A* ví, co zjistila Hanna. Nebylo se čemu divit, *A* je totiž dobře zpraven(a) o všem ostatním – zná všechna tajemství, která kdy Ali, Aria, Spencer, Emily a Hanna sdílely. Ví, kdo zapříčinil oslepnutí Jenny Cavanaughové. Nebyl to její nevlastní brácha Toby, jak tvrdí oficiální verze. A nejspíš taky zná *Alisonina* vraha.

Lucas poklepal Arii na předloktí. „Ty jsi u toho byla, když Hannu přejeli, že jo? Měla jsi šanci zahlédnout, kdo to auto řídil?“

Aria se s Lucasem nijak dobře neznala. Patřil k těm, kteří se vyžívali v organizovaných aktivitách. Miloval školní kluby. Vyhledával zkrátka místa, kterým se Aria vyhýbala obloukem. Ve společnosti spolužáků z Rosewood Day jí nikdy nebylo příjemně. Nevěděla, co Lucase pojilo s Hannou, ale považovala za hezké, že sem přišel. „Byla hrozná tma,“ hlesla téměř neslyšně.

„A máš představu, kdo by mohl mít zájem na tom, aby se jí něco stalo?“

Aria se pořádně kousla do spodního rtu. Wilden se v noci v doprovodu několika kolegů objevil krátce poté, co si holky přečetly tu divnou zprávu. Vyptával se, ale obě trvaly na tom, že pachatelé do tváře neviděly. I na tom, že se určitě jedná o nehodu – nevědí, proč nebo kdo by se mohl snažit Hanně ublížit. Před policií se informace nemají tajit, ale Aria s Emily byly dost vyděšené ze vzkazu od *A.* Co se chystá udělat jim, pokud ceknou?

A s vyhrožováním začal(a) už dřív a Aria i Emily se dočkaly trestu. Neposlechly. Ariina máma dostala od *A* dopis, ve kterém se dočetla nejen o manželově dlouhodobé nevěře, ale i o tom, že ho Aria léta kryla. Emily stihl trest veřejný. Celá škola se dozvěděla o ní a Maye, holce, co se s rodiči nastěhovala do *Alisonina* domu. Aria se po Lucasovi krátce ohlédla a zavrtěla hlavou.

Dveře jednotky intenzivní péče se otevřely a do čekárny vstoupil doktor Geist. Muž s živýma šedýma očima, pršáčkem a rozčuchanými bílými vlasy Arii trochu připomínal Helmuta. Německého majitele starého řadového domku, ve kterém Aria

s rodinou žila během pobytu v Reykjavíku. Doktor Geist věnoval každému z přítomných odměřený pohled. Helmut se takhle koukal na Mikea, když zjistil, že v jeho terakotovém květináči na tulipány chová chlapec tajně tarantuli Diddy.

Hannini rodiče nervózně vstali a přistoupili k lékaři.

„Vaše dcera je stále v bezvědomí,“ oznámil jim tiše doktor Geist. „Během rána jsme v jejím stavu nezaznamenali žádné velké změny. Narovnali jsme jí zlomeninu ruky a sledujeme ji. Zjišťujeme rozsah vnitřních zranění.“

„Kdy ji budeme moct vidět?“ zajímal se pan Marin.

„Brzy,“ ujistil ho doktor Geist. „Ale její stav je stále velmi vážný.“

Lékař se otočil k odchodu, ale pan Marin ho chytil za paži. „Kdy se probudí?“

Doktor Geist si začal hrát s deskami, které držel v ruce. „Na mozku má velmi citelný otok, takže je skutečně předčasné posuzovat rozsah poškození. Může se probudit úplně zdravá, ale nelze také vyloučit případné komplikace.“

„Komplikace?“ paní Marinová zbělela jako stěna.

„Slyšel jsem, že lidé v kómatu mají po určité době bezvědomí nižší šanci na uzdravení,“ namítl pan Marin. „Je to pravda?“

Doktor Geist si otřel ruce o modré nemocniční kalhoty. „To je pravda, ano. Nemyslím ale, že je namístě se znepokojovat.“

V místnosti to zašumělo. Mona se znovu rozplakala. Aria toužila zavolat Emily... jenomže ta už touhle dobou seděla v letadle, které ji unášelo do Des Moines ve státě Iowa. Odletěla tam z důvodu, který nechtěla prozradit – řekla jenom, že je to důsledek něčeho, co má na svědomí A. Pak tady je Spencer. Než zavolala Hanna Arii, poskládala si Aria několik útržků, které Spencer postavily do velmi špatného světla... Aria zahlédla Spencer v noci před školou u houpaček. Schovávala se na okraji lesa. Vykoukla ze křoví krátce poté, co Hannu srazilo černé SUV. To Ariinu hroživou domněnku ještě potvrdilo.

Paní Marinová zvedla ze země ohromnou hnědou kabelku a Arii tím vytrhla z přemýšlení. „Potřebuju si dát kafe,“ sdělila bývalému manželovi zlomeným hlasem. Pak dala Wildenovi pusku na tvář – Aria si všimla až dneska nad ránem, že spolu ti dva něco mají – a zmizela za rohem u výtahů.

Wilden usedl zpátky na svou židličku. Je tomu týden, co Hannu, Arii a ostatní holky z někdejší party navštívil, aby jim položil pár otázek ohledně Alisonina zmizení a smrti. Uprostřed rozhovoru přišla všem holkám stejná zpráva. Od A. Stálo v ní, že pokud se některá z nich opováží něco říct, bude litovat. Aria tedy Wildenovi nemůže říct, že za Hanninou nehodou nejspíš stojí A. To ovšem ještě neznamená, že by mu nemohla svěřit tu hrůzu, kterou zjistila o Spencer.

Můžu s vámi mluvit? vyslovila němou otázku a Wilden na druhé straně chodby pochopil, kývl a vstal. Odešli ven a uchýlili se do malého výklenku k automatům s občerstvením. Stála tu vyrovnaná šestice strojů nabízejících širokou škálu potravin od sodovky přes sendviče a masový koláč až po teplá jídla. Aria se zadívala na slané koláče a vzpomněla si na tátu Byrona. Jí a Mikeovi vždycky připravoval večeri, když musela máma zůstat dlouho v práci.

„Podívejte, jestli se chcete zeptat na svého přítele učitele, tak se nebojte. Toho necháme jít.“ Wilden se posadil na lavičku vedle mikrovlnné trouby a spiklenecky se na Arii usmál. „Nemůžeme ho zadržovat. Jen tak mezi námi. Nijak jsme to nerozmazávali. Trest by mu hrozil, jen pokud byste na tom trvala vy. Komu to ale budu muset říct, jsou vaši rodiče.“

Aria zbledla. Jistěže Wilden ví, co se včera v noci stalo jí a Ezrovi Fitzovi. *Potíž je*, že její životní láska ji ve škole učí angličtinu. Vyšetřovatelé se určitě jejich případem dobře pobavili. Dvaadvacetiletý učitel si doma užívá se studentkou a prásknout to na ně přijde slečnin *přítel*. V baru Hooters, který stojí hned vedle policejní stanice, se nad tím určitě dost nasmáli, než jim prsaté krasavice naservírovaly pálivá křídýlka Buffalo a syrové hranolky.

„Nemám zájem na tom, abyste ho trestali,“ ujistila ho Aria. „Ale prosím, moc vás prosím, neříkejte to našim.“ Poslední, co teď potřebovala, byla velká diskuse v kruhu rozvrácené rodiny.

Aria přešlápla na druhou nohu. „Víte, tohle vůbec není téma, o kterém jsem s vámi chtěla mluvit. Já... mám pocit, že vím, kdo zabil Alison.“

Wilden zvědavě povytáhl obočí. „Poslouchám.“

Aria se zhluboka nadechla. „V první řadě chci říct, že Alison něco měla s Ianem Thomasem.“

„Ian Thomas,“ opakoval Wilden povědomé jméno a vykulil oči. „To je přece přítel Melissy Hastingsové!?“

Aria přikývla. „Na tom videu, které minulý týden uniklo do televize, jsem si něčeho všimla. Když se podíváte pozorně, všimnete si, že Ali s Ianem mají propletené prsty.“ Odkáslala si. „Spencer Hastingsová byla do Iana zakoukaná taky. V tu noc, kdy Ali zmizela, měly se Spencer dost ošklivou hádku. Spencer za ní vyběhla ven z domku a trvalo dobrých deset minut, než se Spencer vrátila zpátky.“

Wilden se tvářil dost pochybovačně.

Aria se zhluboka nadechla ještě jednou. A ve svých vzkazech nechával(a) dost indicií o Alisonině vrahovi – musel to být někdo blízký... kdo chtěl něco, co Ali měla... kdo velmi dobře znal jejich zahradu. Když si Aria tyhle střípky poskládala, vyšlo jí jediné možné jméno. Spencer. „Když byly venku, po chvíli jsem se za nimi vyběhla podívat,“ řekla. „Nebyly k nalezení... a já mám prostě hrůzu z toho, že Spencer...“

Wilden se opřel. „Spencer a Alison vážily zhruba stejně, ne?“

Aria přikývla. „Asi ano, řekla bych.“

„Dokázala byste někoho stejně těžkého jako vy sama zvednout a odhodit tak, aby spadl do díry?“

„To já – to nevím.“ Aria byla zaskočená. „Možná ano? Kdybych byla hodně našťvaná...“

Wilden zavrtěl hlavou. Arie se draly slzy do očí. Vybavila si

mrtvolné ticho, kterému tenkrát v noci venku naslouchala. Alison od nich ležela jen pár desítek metrů, a přesto nebylo slyšet ani hlásku.

„Spencer by se musela taky pořádně zklidnit, aby se k vám dokázala vrátit a vy jste na ní nic nepoznaly,“ dodal Wilden. „Takové vystoupení vyžaduje pěknou porci hereckého nadání – pochybuju, že by to zvládla holka ze sedmičky. Ať už to udělal kdokoli, musel být někde nedaleko, to je fakt. Ale celé to trvalo určitě déle než pár minut.“ Znovu pozvedl obočí. „Takhle se dneska baví holky z Rosewood Day? Podezíráním starých kamarádek z vraždy?“

Aria otevřela pusu, ale neřekla ani slovo. Wilden ji překvapil hořkostí svého tónu. „Je to jen –“

„Spencer Hastingsová je soutěživá slečna s horkou hlavou, ale jako vrah na mě nepůsobí,“ vstoupil jí do řeči Wilden. Pak se na Arii smutně usmál. „Já vám rozumím. Musí to být hrozný pocit – snažíte se přijít na to, kdo ublížil vaší kamarádce. Že se Alison tajně scházela s přítelem Melissy Hastingsové, je pro mě novinka. A určitě je to *zajímavé*.“

Wilden na Arii kývl na znamení, že jejich hovor je u konce. Vstal a obrátil se k odchodu. Aria u automatů ještě zůstala stát se sklopenýma očima a pohledem zabořeným do mátově zeleného linolea. Polila ji horkost a točila se jí hlava, jako by to přehnal se saunováním. Snad by se za sebe měla stydět, že podezírala kdysi nejlepší kamarádku. Wilden její teorii napadl argumenty, které dávaly smysl. Asi byla hloupá, když uvěřila stopám, co nacházela ve zprávách od *A*.

Přeběhl jí mráz po zádech. *A* možná záměrně svými podněty odváděl(a) pozornost ve snaze svést Arii ze stopy po pravém pachateli. Možná, skutečně jen teoreticky, tím skutečným vrahem může být... *A*.

Aria byla z tísnivých myšlenek dost rázně vytržena. Kdosi jí položil ruku na rameno. Trhla sebou a prudce se otočila. Srdce

jí bušilo. V odrbaném tričku s logem umělecké školy Hollis a v džínách s dírou na levé kapse stál za Ariinými zády táta Byron. Založila si ruce přes prsa. Byla to divná chvíle. Nemluvila s tátou několik týdnů.

„Proboha, Arie, jsi v pořádku?“ vyhrkl Byron. „Viděl jsem tě ve zprávách.“

„Mně nic není,“ ujistila ho stroze. „To Hannu srazilo auto, ne mě.“

Táta ji k sobě přivinul a Aria najednou nevěděla, jestli ho má pevně obejmout, anebo nechat ruce viset jako hadrová panenka. Odstěhoval se před měsícem a od té doby se jí po něm neskutěčně stýskalo. Současně byla běsná při pomyslení, že až televizní zpráva o nehodě, při které jde o život, dokázala Byrona donutit, aby nechal Meredith doma a vydal se za vlastní dcerou.

„Ráno jsem volal mámě, ptal jsem se, kde jsi. Řekla, že jsi odešla z domova.“ V Byronově hlase byly slyšet obavy. Poškrábal se na hlavě, čímž se rozcuchal ještě víc, než byl. „Kde, prosím tě, *bydlíš*?“

Aria koukala do prázdna, ale její pohled spočíval na plakátu, který visel za nápojovým automatem. Popisoval provedení Heimlichova manévru. Slouží k vypuzení předmětu, který ucpal dýchací cesty. Oběti na obrázku někdo přikreslil pěkná prsa, takže to vypadalo jako zajímavá předehra. Aria původně odešla bydlet ke svému příteli Seanu Ackardovi. Jenomže včera večer jí Sean přinesl sbalené kufry až před Ezrův dům. Tím dal jasně najevo, že u něj doma už Aria útočiště hledat nemusí. Na Ezru dokonce zavolal policejní komando. Kdo mu mohl o Ariině románu s Ezrou říct? *Cink, cink, cink! A.*

Nad bytovou otázkou se od té doby neměla moc času zamýšlet. „V hostinci The Olde Hollis Inn?“ odpověděla tázavě.

„Prosím tebe, tam přece žijí krysy. Co kdybys šla ke mně?“

Aria důrazně zavrtěla hlavou. „Jenže ty žiješ s –“

„Meredith,“ pomohl jí s odpovědí Byron. Nemazal se s ní. „Byl bych rád, kdybyste se poznaly.“